



BORBÉLY SZILÁRD

## Rosarium, a nimfákért

*Van valami a lélekben. Talán a nagyravágyás,  
ami nem hagyja nyugton. Emlékezetéből kibull*

*a várakozás ideje. Csak a körülmények maradnak,  
a nyitott tenyér, a félrecsúszott száj, a hideg*

*érintés a homlokon. A szemhéj három-négy  
öltéssel levarrva a könnyzacskóhoz. Most*

*mind a kettő csukott, csak szikével nyitható  
már. A köldökszínőrt a fogaival rágtá át. Az arca*

*véres lett. A fogak csikorgását hallották meg  
a nimfák. A poézis tájain minden kallódó alak*

*követe a nyomát. A hűtő mellett kiömlött tej  
foltot hagyott a kövön. Az árnyak szomjasan*

*gyűltek köré. Egész napon át csak hallgatták.  
A nyitott szem peremén várakoztak. A fehér,*

*köves domboldalon juhnyáj ereszkedett alá.  
Mint nagymamák kibontott kontya este. Vagy*

*mint fogak, amelyek fehérebbek és merevebbek  
a csontnál. Mint a tolakvó lelkek a száj körül.*

## Nincs ott aki

*Aki gondolkodik, nem talál helyet a szétnyíló,  
és összecsukódó lombok között. Egy rigót  
vagy talán fakúszót fednek el az ágak. Miközben  
hajladoznak a fák, mélyeket lélegzik a mező,*

*pára emelkedik fel a zápor után. És mint valami  
meleg paplan, megsűrűsödik, lebeg fönn a folyó  
és az erdő fölött. Így van a halállal is. Szavakat  
gyűjtenek az erdőben azok, akik az újjászületésre*

*várnak. A hallgatás mélyen nyomódik bele az agy  
puha, zsíros szövetébe. A velő kevés hagymán  
dinsztelve, pirítóssal fogyasztható. Az éttermek*

*illusztrált étlapjain borzongató velőrózsa. Tojásos  
prézlibe burkolva elviselhető látvány. Egy  
keves savanyúság illik hozzá, az ízek miatt.*

